

vstal in množice so godrnjale. In je pristopil Simon Kananejec in je rekel Judežu iz Karijota: »Ali nam ni dal Učenik oblasti, ozdravljati v Njegovem imenu? Mar si ti, sin Simonov, da veruje hromi vate in izide iz tebe zdravje, ali pa je Gospod, ki te je poslal?« In Simon Kananejec je položil roko na hromelega in hromi je vstal in je hodil.

Tisti hip je vstala misel v Judeževi duši, iz zavisti, in je rastle in je dozorela v črn naklep.

Judež.

Potem, ko je sprejel Juda iz Karijota trideset srebrnikov in je s poljubom prodal svojega Gospoda, je bil naenkrat, kakor čudežno preroben, ves hladen, malomaren in miren. Prešel je srebrnjake. Potem pa je vstal, jih zgrnil v sivi kaftan in jih nesel pismarjem. In sredi med pismarji je spustil rob kaftana in srebro se je potočilo po kamenitem tlaku. Potem je šel Juda in je vzel motvoz, trden, štirikrat pleten motvoz z zanko, dvakrat zavozlano. In je našel drevo nizkih in krepkih vej in je rekel: »Pripel bom vrv na debelo vejo in se obesil na vrv. In veja se bo upognila, kakor gotovo bi mi odpustil Rabbi.« In je storil tako in se je veja upognila. Juda pa je izbral še debelejšo vejo in je rekel: »Podobno bom napravil in se bo veja odkrhnila.« In je storil tako in se je veja odkrhnila. In je rekel Juda: »Izbral bom močnejšo vejo in se bo vrv odtrgala, kakor gotovo bi mi od-

pustil Rabbi!« In je storil tako in se je vrv utrgala. Tedaj je pripel Juda vrv na najšibkejšo vejo in je rekel: »Pod otrokom bi se zlomila, pod menoj se ne bo, kakor gotovo bi mi odpustil Rabbi!« In je obvisel na veji in četvero jastrebov je priletelo od štirih strani vetrov in pod njihovimi perotmi je padla tema od vzhoda na zapad in na vrt Getze-man in na goro Golgato...

Srečanje.

Na razpotju sem srečal človeka, ki mi ni bil všeč. Ne vem, zakaj sem se ga bal. Morda zato, ker mu je bilo lice čudno spačeno: hlinil je veliko brezskrbnost, toda v očeh mu je gorel blazen ogenj. Ne morem pozabiti globoke gube, ki se mu je zarezala ob nosu v čelo, ko je pozdravil lahkomišelnost: »Tujec sem. Ne vem, ali na desno, ali na levo?«

Odgovoril sem: »Na levo!« Mislil sem si: »Norčuješ se in me nalašč nadleguješ. Ko prideš do proda ob reki in boš videl, da ne moreš naprej, se vrneš in prideš za menoj, ki grem na desno v prijazno krčmo k postrežljivi mladi krčmarici.«

Do večera sem posedel pri vinu, in ko sem se vračal, se mi je hotelo zavriskati, zapeti. Pa so bili ljudje na cesti. In ko so me srečali, sem videl, da nesejo mrtvega človeka, utopljenca. In sem ga prepoznal.

Zakaj mu nisem svetoval na desno?

Nad grobom vseh sem roža.

V plamenu polnoči gorim
kot rana ... Spim, spim? ...

Z drhtečo roko trgam noč:
Na prsih môra, na očeh je sen pekoč.

Smrt se je nagnila nad menoj.
Ne! — Več smrti ni — le nem pokoj ...

poj ... Še rana več me ne skeli.
Nad grobom vseh sem roža, ki dehti.

France Bevk.

